

— Te ezt már nem érted, Micókám — mosolyodott el az asszony. — Bár meglehet... a cseresznye talán csakugyan jobb. Hanem... valóban későre jár. Taxit hívok, azután eltüntetjük innen ezt a... — s legyintett.

Az öregasszony kívárta a telefont, s megint siránkozni kezdett.

— Nem lesz könnyű túladni rajta... jaj, de nehéz lesz, édes istenem. De nagyon nehéz.

— Ide figyelj. Házmester a fiad... reggel már hétre eljöhet. Fölszerel egy icipici kis lakatot az előszoba ajtajára. Kívülről. Zárat kell cseréltetnem, az pedig nem megy valami gyorsan. Addig a lakat is megteszi. Reggel hétkor. Igen? — s újra töltött.

— Megpróbálhatom... — az öregasszony most már csak nyelve hegyét dugta a pohárkába. — Megpróbálhatom éppen...

— Tízkor próbára megyek, Micókám. Addigra kész legyen.

— Jaj, művésznőkém, nem olyan egyszerű ez... nem könnyű. A holmit eladni se. Nem mondom, érték, de hát...

Az asszony arca megkeményedett.

— Most nem húszat kapsz, Micókám. Harmincat. Harminc százalék a tied.

Az összeaszott kicsi öregasszony szemét elfutotta a könny.

— Drága művésznőkém... nincs magánál jobb lélek ezen a világon. Mindig mondtam én... Nem a szépség, nem a tehetség, nem a siker az igazi... A lelki nagyság, művésznőkém, drága. A lelki nagyság. Az az igazi.

